

[Chr. Madsen.]

det statistiske materiale, vi har, nemlig arbejdsgiverstatistikken, der er 1 år gammel. Resultatet blev, at en faglært arbejder i hovedstaden skulle have 80 kr. om dagen i dagpenge, en ufaglært i hovedstaden 66 kr., en faglært i provinsen 68 kr. og en ufaglært i provinsen 56 kr. Der var nogle, der mente, at noget sådant ikke kunne gennemføres, for så kom man op på alt for store arbejdsløshedsydelse; men når man nu har det princip, at der skal betales erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, må man også finde sig i, at der bliver tale om flere og højere dagpengeydelse end dem, vi har været vant til gennem mange, mange år.

Jeg sagde før, at det materiale, vi har at arbejde ud fra, er 1 år gammelt. Hvis man skal bruge den aktuelle fortjeneste som grundlag og så fastsætte en vis procent deraf, efter vor mening altså 90 pct., kommer man op på langt, langt højere dagpengeydelse. Men vi mener, at princippet er i orden; der må simpelt hen betales de dagpengeydelse, som en vis procent af aktuel fortjeneste angiver. Det kunne vi altså ikke komme igennem med. Mange var forskrækkede over det; mange kunne ikke se, at det var rigtigt at gennemføre noget sådant, men nu er der indføjede i betænkningen, at hele loven skal tages op til revision i 1968-69.

Der er noget mere at tilføje, når man taler om dagpengene — det er jo det, lovforslaget væsentligt drejer sig om — og det gælder spørgsmålet om de sociale kontantydelse. Venstre og de konservative har skrevet i deres mindretalsudtalelser, at det er et problem, som socialreformkommissionen helst skulle løse. Vi har en anden opfattelse. Socialreformkommissionen har egentlig ikke noget med den sag at gøre. Det blev fastsat, dengang vi havde debatten om socialreformkommissionens kommissorium her i folketinget, at denne ikke på nogen måde skulle hindre sociale fremskridt i lovgivningsarbejdet, som kunne blive vedtaget her. Men nu ser det altså ud til, at man vil dreje det i den retning, at lige så snart der er tale om forhøjelse af sociale ydelse, er det socialreformkommissionen, der skal tage stilling dertil. Jeg har sagt det før, og jeg vil gentage det her: eksperter inden for socialforskningsinstituttet har igennem mange år sagt,

at man ikke kommer videre med de kontante ydelse, hvis man ikke får den lave arbejdsløshedsunderstøttelse forhøjet klækkeligt. Nu er vi i færd med at forhøje denne arbejdsløshedsunderstøttelse; vi er altså i færd med at skubbe på kontantydelse, og jeg tror, at socialreformkommissionen er glad for, at vi tager det første skridt — jeg tror også, at mange har den opfattelse. Lad det endelig smitte af så hurtigt som muligt på andre sociale kontantydelse, for det er noget, der er hårdt tiltrængt.

I forbindelse med lovforslaget har der været megen diskussion om forligets bestemmelser om, at kontrol og anvisning skal overgå til det offentlige, idet der skulle fremkomme et lovforslag herom. Det er, som om den side af sagen har været mere interessant at diskutere end spørgsmålet om dagpengenes forhøjelse. I den anledning har vi spurgt arbejdsministeren, hvordan han mente, noget sådant skulle ske, hvordan hans vurdering var, og hvad han mente, der skulle fyldes i det lovforslag, som skulle fremsættes her i tinget til sin tid. Den vurdering, som står i betænkningen, er meget sympatisk på mange områder; den siger, at arbejdsløshedsanvisningen skal udstyres med mange, mange flere hjælpemidler, end den hidtil har haft, så at man bedre kan flytte arbejdskraften fra et område til et andet; de nødvendige ydelse skal erlægges, således at de arbejdsløse er interesserede i at flytte fra et område til et andet. Men det er arbejdsministerens vurdering og synspunkter, og dem kan man jo ikke se rækkevidden af, før de bliver samlet i en lov, så man kan se helheden. Vi tror ikke ret meget på, at et sådant lovforslag kommer inden udgangen af 1967. Vi tror, der er så megen betænkelse og så megen utilfredshed i organisationerne, at der skal en meget, meget længere diskussion til, før man er klar til at gå ind for en anden arbejdsløsheds- og arbejdsanvisningslovgivning end den, vi har. Vi har også nogle betænkelse, hvad det angår, og vi vil se lovforslaget herom, før vi overhovedet kan tage stilling til den sag. Vi går bestemt ud fra, at vi ikke på nogen måde er bundet af den foreliggende betænkning, for den må være udtryk for arbejdsministerens synspunkter og arbejdsministerens vurderinger, og dem kan vi ikke tage stilling til, før vi ser en lovgivning, der